

DOMINGO

23 FEBRERO 2015

La veu de l'empresa al territori

JOSEP ORIOL PELEGRÍ I RUIZ, PRESIDENT DE L'ASSOCIACIÓ D'INSTAL·LADORS DE TELECOMUNICACIONS AGRISEC

És Enginyer Tècnic de Telecomunicacions per la URL de Barcelona, estudiat a la Salle de Barcelona, vocal de Telecomunicacions de l'Agrupació de Gremis d'instal·ladors de Catalunya AGIC, Representant Territorial del Col·legi Oficial d'Enginyers Tècnics de Telecomunicacions i Perits de Catalunya a Lleida COETTC, Membre del Consell assessor de la Ciència i de la Societat de la Informació de Lleida.

Tic o no tic, aquesta és la qüestió

Si fem un passeig per les millors publicacions especialitzades en economia, com també reculls de premsa de les millors escoles de negocis, podem observar que entre els termes més usats i recurrents en la majoria d'articles podríem trobar termes com "comunicació", "innovació", "dades", "lideratge", "tecnologia" (en diferents variants), "seguretat", entre altres termes. De tots, voldria centrar-me en aquells termes que afecten a la comunicació i a la innovació.

Entenem com a societat de la informació la organització d'estructures i relacions socials, econòmiques, polítiques i culturals basada en la implantació de noves tecnologies d'informació i comunicació que d'ara en endavant anomenaré TIC, en tots els camps esmentats.

Aquesta es basa en el concepte de digitalització de la informació, on aquesta pot viatjar molt més ràpidament per la seva fisiologia i, el més important, amb un baix cost, i tot acompanyat d'una gran capacitat d'emmagatzematge d'informació.

Originalment, podem considerar com el primer element de comunicació el telègraf elèctric que va evolucionar amb el telèfon i la radiotelefonía. Aquests elements van impulsar els estudis de telecomunicacions en el seu estadi més incipient. La telefonia mòbil i el GPS han associat la imatge al text i a la paraula "sense fils". Tot plegat no passa per alt la idea que l'acostament de la informàtica i les telecomunicacions, ha beneficiat la miniaturització dels components que ha permès dissenyar i distribuir equips que anomenarem multifuncionals de forma popular.

L'estudi de les tecnologies, com ens afecten i de quina manera en fem un bon ús, el podem enfocar des de diferents punts de vista; a mi m'agradaria centrar-me des del punt de vista de les empreses i llurs directius que s'han de preguntar com poden guanyar la seva particular cursa empresarial amb màquines cada cop més intel·ligents.

Inicialment, tant en la telefonia com la televisió, l'usuari exercia una funció molt passiva, sobretot

en la televisió, doncs simplement es tractava d'un mer "espectador" de tot allò que succeïa en el seu monitor, sense poder-hi interactuar. En el cas del telèfon, la comunicació era bidireccional, però solament per un canal de veu i que a més de relativa qualitat acústica.

Actualment, no ens estranya el poder-nos comunicar telefònicament i al mateix temps poder-nos veure en una imatge més o menys en directe. Cada cop és més fàcil poder realitzar vídeo trucades telefòniques, o vídeo conferències, des del mateix telèfon mòbil o mitjançant programari informàtic per a PC amb programes tipus Skype i Google entre altres.

Ara bé, que aquestes solucions tecnològiques siguin d'utilitat en major o menor mesura, que les fem servir de forma massiva o puntual, ja són termes d'estudi més detallat, doncs el grau d'importància d'una determinada tecnologia fa que es parli d'una solució més

o menys popular, però els paràmetres que determinen la clau de l'èxit resulten més complexes.

Els especialistes de la innovació han comparat des de fa molt temps la propagació de la innovació entre usuaris potencials a la propagació d'una determinada malaltia mitjançant el contagi. Aquests progressos han estat tant ràpids que moltes organitzacions no han pogut seguir el ritme de creixement que suposen constantment.

Els economistes Frank Levy i Richard Murnane varen publicar el 2004 un llibre en el que hi havia un capítol, *Why People Still Matter* ("Per què la gent encara importa"), en que els autors presenten tot un reguitzell de tasques de processament d'informació. El llibre proposa la conducció amb trànsit com exemple d'aquest tipus de tasca i afirma que no es pot automatitzar i ho raona de la següent manera. "El conductor d'un camió processa una corrent constant d'informació visual, auditiva i tàctil procedent de l'entorn. Expressar el coneixement humà i incrustar-lo en programari (*software*) per a totes les situacions és una tasca molt complicada. Els ordenadors no poden substituir als humans fàcilment."

L'Agència d'Investigacions de Projectes Avançats de Defensa (ARPA), recolzant la comunicació

dels economistes Levy i Murnane, l'any 2004 van crear el repte de crear un cotxe autònom. Amb només sis anys de diferència la conducció real va passar de ser un exemple de tasca que no podia ser automatitzada a convertir-se en exemple d'una que ho va ser. A l'octubre de 2010 Google va anunciar al seu blog oficial que havia modificat sis Toyota Prius fins al punt de convertir-los en cotxes totalment autònoms. Aquests vehicles havien recorregut més de 1.600km en carreteres dels Estats Units sense intervenció humana.

El que Levy i Murnane havien dit no era fals, doncs el que ells ens proposaven en el seu llibre era la dificultat que existia en poder processar tota la informació humana que no segueix un patró establert, però en cap cas no afirmaven la impossibilitat de la solució del problema, sinó l'alta dificultat, que amb el temps s'ha vist resolta.

Quines tecnologies marcaran la diferència? Doncs podríem parlar de robots industrials de baix cost, *software* de reconeixement de veu i traducció, sistemes sofisticats de resposta automàtica, vehicles autònoms. Tot plegat pot servir-nos per marcar la diferència amb la competència. Sabrem, les empreses adaptar-nos al nou paradigma tecnològic? Trobarem qui ens ajudi a no perdre el fil?

Moltes organitzacions no han pogut seguir el ritme de la constant innovació